

CSUTKA MANÓ ÉS AZ ELTŰNT MIKULÁS

Szállingózott a hó, Csutka manó apró bundában feszített a gyermekek között, s nézte a hegyoldalban álldogáló fenyőfákat. Arra gondolt, hogy a földön nemsokára karácsony lesz, sőt, pár nap múlva a Mikulás is ellátogat a sok kisgyerekekhez. Felfoghatatlan volt számára, hogy az ő kipucolt csizmácskájába vajon mit tudna dugni a pirosruhás, nagy szakállas vén apó, talán egy mazsolát? Más aligha férne bele.

Aztán felnézett az égre, és furcsa jelenséget látott a felhők között. Mintha a rénszarvasokat látta volna elröppenni, ám a szán, amit húztak, üres volt. Csutka nem akart hinni a szemének, s megborzongott. Mi van, ha leesett a Mikulás vagy elrabolták őt a krampuszok?

A varázssípjába fújt és rápattant az első feléje röppenő varjúra, s uccu-neki, követni kezdték a rénszarvasokat. A kellő pillanatban Csutka átugrott az üres szánra, végigpásztázta, de nem sokra jutott, mígnem a vastag pokróc alatt talált egy madártollat. A griffmadarak. A krampuszok hordárai! Csakis ők vihették el a Mikulást. Csutka megint a varázssípjába fújt, s a felhők mintha egy pillanatra a színüket is megváltoztatták volna, szépen kijelölték a madarak útirányát. Az útvonal, ahol a griffek elzúgattak, feketére változott, s Csutka a varjú hátán egyszerűen csak az ellopott Mikulás nyomába eredt.

Amikor a tenger fölé értek, Csutka már tétovázott, egyszerűbb lett volna egy hadsereggel indulni s nem egy a Mikulásnál is vénebb varjúval. Oldtimer varjú, mondanák a földön a barátaim, s jót kuncogott, miközben hasították a levegőt. Varjúkomája megsértődött a pökhendi kis utas huncutságán s olyan káromlásba kezdett, hogy Csutka dobhártyája beleremegett. Bedugaszolta a füleit, de ekkor meg majd leesett a vén járgányról. Amikor a varjú felhagyott a káromlással, hatalmas fekete felhő közelített feléjük. Legalább ezer varjú a láthatáron, uramatyám, lesz itt csetepaté! Nemsokára egy lakatlan sziget fölé értek, s az első nyom, ami sokat elárult a griffek útjáról, az a hatalmas zsák volt, amit lepottyantott a Mikulás. A zsák szétszakadt és a rengeteg ajándék szétgurult a szigeten. A sok mandarint, banánt ésogyorót a majmok kezdék megdézsnálni, de amikor Csutka elmesélte nekik, hogy az

örömben ürem lakozik, a majmok elszégyellték magukat és mentőakcióba kezdtek. Felpattantak a varjak hátára, és követték Csutkát az elől szálló varjúvezérrel. Nemsokára beesteledett és egy kivilágított hajóra lettek figyelmesek. Csutka belefűjt a varázssípjába s a varjak eget rázó károgaással lepték el a hajót, szárnyaikkal beverték az ablakokat, megcsipkedték a krampuszokat, a majmok meg a krampuszok szájába nyomtak egy-egy banánt. Egy hang nem jöhetett ki a torkukon, a sok csípés és a szájukba gyömöszölt banándarab teljesen összezavarta őket, a legtöbbjük a vízbe ugrott, hogy véget vessen kínjainak, a maradék pedig bezárakozott a hajó gyomrába, ahonnan a Mikulás hálálkodva támolygott fel a nagy leszámolás végén. Kezet fogott Csutkával, átölelte, s bevallotta neki, hogy az utolsó percben érkezett a mentő sereg, mert ő olyan tengeribeteg lett, hogy csuda. Amikor Mikulás felpattant volna a legtestesebb varjúra, a fekete madáróriás összerogyott, s morogva szólt a fehér szakállú utasnak, hogy ő sajnos nem limuzin és nem szállít túlsúllyal megáldott Mikulásapót. Csutka kénytelen volt harmadszor is a varázssípjába fűjni, s ekkor szinte a semmiből már vágattak is feléjük a rénszarvasok, csak úgy himbálózott mögöttük a fenséges szán. Irány a lakatlan sziget, ahol a majmok még segítettek is összeszedni a tonnányi ajándékot.

Csutka barátunk végül megkérte a varjakat, hogy kövessék a Mikulás útját, vigyázzanak rá, nehogy megint jöttment krampuszok csalétekéül szolgáljon. A Mikulás nyakába akasztotta a saját varázssípját és kuncogva megjegyezte: - Csak fűjj bele, drága öreg barátom, ha baj van, rögtön itt termek, és megmentelek!!! Ne legyek Csutka manó, ha nem így lesz!

Vége